

אולמרט
הרוויח בחוף

עבודה זרה

משלת האחדות לאומית ה' עסיקה במושב החורף רק את האופוזיציה. רוב חברי האופוזיציה נכחו ככל ישיבות הכנסת, ובעיקר גילו פעילות ערה בוועדות.

הקואליציה נהנתה מרוב של 97 חברים, שרובם לא נכחו לא בישיבות המליאה ולא בוועדות.

את התופעה מייצג הח"כ **אהוד אולמרט**. אולמרט בילה את רוב זמנו בהסכם האיחוד לע"מחרות, או בשתי ות ממושכות כח"ל, אחת לכמה שבועות. הח"כ, שהתבלט בכנסות הקודמות, הופיע במושב זה רק ארבע פעמים על דוכני הנואמים.

אולמרט הוא אבטיפוס לתופעת חוסר-הנוכחות, חוסר-הפעילות וחוסר-העניין, שמגלים חברי-הכנסת בעבר דתם הפרלמנטרית.

אולמרט, כרבים מחברי-הכנסת, מגלה חוסר-עניין בעבודת הפרלמנט, שהיא מישנית לעבודתו האחרת.

לאולמרט מצטרפת רשימה ארוכה של ח"כים, שחוסר-העניין שגילו בעבודת-הכנסת בולט: **אבא אבן, שלמה עמר, דויד ליבאי, יובל נאמן, יצחק פריק, מיכה חריש, עוזי ברעם**, חברי-הכנסת של ש"ס. **רפאל פינחסו ויעקב יוסף**.

אי-אמון באי-אמון

מוסד האי-אמון פשט את הרגל במושב-החורף של הכנסת.

את האינפלציה בהצעות האי-אמון בממשלה אי-אפשר היה להכניע. שטף הצעות אי-אמון הציף את המליאה. הנוגים הם חסר-התקדים: 30 הצעות אי-אמון בממשלה במרוצת שישה חודשים של פעילות בכנסת. בממוצע קצת יותר מהצעה אחת לשבוע. הסיעות נקטו בשיטה זו גם כשלא ניתן להן להעלות נושאים חשובים ככל דרך אחרת. ההצעות, "הרגילות" לסדר היום כפופות למיכסות סיעות. הנושאים שללה את ה"רדיפות" של מן העניינים הרחופים והבווערים ביותר שהעלתה האופוזיציה.

מה שנחשב פעם כאקט פרלמנטרי רוויימתה, נגשים את כל חברי-הכנסת — אפילו ח"כים חולים היו מוצאים לא פעם ממיטותיהם כדי להשתתף בהצבעות האי-אמון. הפך לעניין שבשיגרה.

המוביל בהצעות האי-אמון — הח"כ הגיוען **מאיר כהנא**: 11 הצ'עות. אחריו סיעת התחיה — חמש הצעות. האחרים מפ"ם — ארבע הצעות. ר"ץ — שלוש הצעות. המתקדמת, חד"ש והמפד"ל — שתי הצעות כל אחת. וגם תמ"י ואגודת ישראל ניסו כוחם בהצעות האי-אמון — הצעה אחת לכל אחת מהן. היריבויות שבין סיעות האופוזיציה הוציאו ממוסד האי-אמון את העוקץ. סיעות האופוזיציה משמאל ניסו להגיע להיריבויות, שלפה כל הצעת אי-אמון, שתגוש עליידי אחת מהס'י

סיכום מושב החורף של הכנסת

מושב ליציים

חוק — צחוק

שלוש הצעות-חוק שיגעו את הכנסת במהלך המושב שהתמשך שישה חודשים: החוק נגד גזענות, החוק האוסר מיפגשים בין ישראלים ואנשי אש"ף והחוק המגדיר מיהו יהודי.

החוק המגדיר מיהו יהודי הוא כבר דבר שביגרה בכנסות ישראל. אחת למושב מעלים הרתיים את החוק על סדר-יומה של הכנסת. חברי-הכנסת מתגייסים. הרפורמים מופיעים בכניין, העיתונות מכריזה שהפעם יש רוב: ואו מסתבר לשר ולה רתית שלא כך הוא, והחוק אינו מגיע להצבעה. כעבור זמן קצר מחשבת השוילה חישובים ובטוחה ברוב, מעלה את החוק להצבעה — החוק נופל וממתין למושב הבא.

החוק המגדיר מיהו יהודי הוא היחיד מביין השלושה שהגיע להצבעה במהלך מושב החורף.

החוק נגד גזענות, שנולד לכאורה כאמצעי נגד **מאיר כהנא**, נעצר. הרתיים גילו כי בניסוחו הוא עלול להכתים את ההלכה היהודית, והליכוד גילה שלחוק האוסר מיפגשים עם אנשי עשוי להסתמן רוב, וכך את שני החוקים יחדיו. במשך ששת חודשי המושב הגיעו שני החוקים לפחות ארבע פעמים כמעט לידי הצבעה. רק בתום המושב נזכרה האופוזיציה להעלות את הנושא כהצעת אי-אמון.

כנסת שבקושי הצליחה להצביע על חוק התקציב, ושרוב החוקים שעברו בה בקריאה ראשונה מעלים אבק בוועדותיה, לא הצליחה להעביר את החוק נגד גזענות. וכך הפכה ישראל, "מדינת העם היהודי", ליחידה מבין מדינות-המערב הרמוקרטיות המתקשה להוליד חוק נגד הגזענות.

כסוף המושב הבטיחה הממשלה להביא את שני החוקים — תאומי-סיאם-בעל-כורחם — להצבעה בישיבת-פרגה מיוחדת.

המטאטא של פרס

שני חברי-כנסת הצליחו לש' בור את השיעמום במושב החורף.

הראשון היה ח"כ **פינחס גולדשיץ** טיין, בהצעה לסדר-היום ביקש הח"כ הליברלי לברר את פשר התכסאותיו של שר-הבריאות, מרדכי (מוטה) גור, שכונה את עמיתו-לממשלה, שר-הארצ'ר, בשם "מאנייק" (באנגלית: מטורף, בערבית: הומו-סכסואל).

השני היה ח"כ **יוסי שריד**, אותו הטרדה שאלת קיום הרוטציה, בי עיקבות הסערות שהתחוללו בוועידת-החרות.

לשתי הצעות אלה, ולעוד רבות דומות, נשלח להשיב מטעם הממשלה שר-הארגון-היהדות-הלאומית **משה שחל**, שזכה בכינוי "המטאטא של המערך ושל פרס".

השר שחל, שמונה עם הקמת ממ' שלת-הארגון-היהדות-הלאומית לתפקיד "המ' קשר" בין הכנסת לממשלה, נראה כמי שמתגעגע לתקופת היותו יו"ר סיעת-המערך בכנסת.

השר המגונדר שבר את שיממון מושב-החורף — אם בתשובתו לח"כ גולדשיץ, כשקרא ממכה מילונים את פירוש המילה "מאנייק", או כשחילק כמה שעות לפני תשובתו לח"כ שריד את נאוםו לעיתונות.

עות — תהיה בהסכמת שאר סיעות השמאל. הרצון להתבלט ולתפוס כותרות בעיתונים הרס גם הסכם בלתי-כתוב זה.

בימינו גילה הגיוען כהנא את החוק הפרלמנטרי הבסיסי: כמה שסיעה יותר חסרת-אונים, כך היא משתמשת יותר בהצעת האי-אמון.

מצוקת האופוזיציה התבטאה גם בתוכנן של הצעות האי-אמון: התחיה ניסתה כוחה בנושאים המדיניים — טאבה, הצעותיו של פרס בארצות-הברית. מפ"ם בנושאים החברתיים — מיספנות ישראל, חקיקת חוק שכר-מינימום.

ואילו כהנא, שהביע פעמיים בחודש אי-אמון בממשלה, לא טטה ממצעו הגיועני: איסור מיפגשים בין תלמידים יהודיים לערביים, סכנת המיסיונריות המרומזנת, ארישות לסכנה הפיסית של המדינה וכו'.

סימן שאלה

ב על היר-הקשה, שר-הביטחון **יצחק רבין**, היה השר שהופגז יותר מכל עמיתיו באמצעות שאילתות של חברי-הכנסת. הופגז אליו 309 שאילתות מתוך כלל 2009 השאלתות שהוצגו לשרי-הממשלה במהלך מר שבי-החורף.

השר-בליתיק **יוסקה שפירא** זכה, לעומת זאת, רק בשאלת אחת: השני בתור הנשאלים הוא שר-המיטרה **חיים בר-לב**, היו לו 267 שאילתות. שר-החינוך-והתרבות **יצחק נבון** היה השלישי: 253 שאילתות.

אלוף השואלים הוא ח"כ **מתי פלד**, עוור לו כנך יועצו הפרלמנטרי **חיים הנגבי**. אחריו בטבלה הח"כים **תופיק טובי ודויד מגן**.

יש שרים, הנראים עסוקים, שמופיי עים הרבה על מסך-הטלוויזיה, ובכל זאת אינם מהווים מוקד-משיכה לי-חברי-הכנסת הסקרניים. כך, לדוגמה, **גד יעקובי**, שרהכלכלה-והתיכונן, נשאל רק חמש שאילתות במהלך המושב.

דוגמה אחרת היא שר-התיירות **אברהם שריד**, הוא נשאל רק 16 פעמים. נראה שחברי-הכנסת נואשו מהתיקווה למצוא אותו בארץ.

קול קורא במיזנון הכנסת

מזכיר הכנסת עבד-החוק **שמואל יעקובסון** התבלט במושב-החורף רף כקול קורא במיזנון.

אחת לכמה שבועות נשמעה בחלל המישכן קריאתו: "אני מבקש את תשומת-לב חברי-הכנסת... מישלחת מחו"ל ממקרת בניית. חברי-הכנסת מתבקשים לכבד את האורחים ולהי' כנס לאולם-המליאה".

יעקובסון הקפיד בכל פעם לחזור פעמיים על הודעת-הגיוס שלו, אולם רוב חברי-הכנסת עשו עצמם כלא שומעים והמשיכו לשבת במיזנון. חברי-הכנסת מעוניינים יותר כי מישלחת לחו"ל מאשר במישלחת מחו"ל.

יעקובסון לחו"ל לא מחו"ל
רזנית אנטלר

חרכת חברון

(המשך מעמוד 9)
אותי, בידעם שאיש לא יעז לדרוס או' תם. ררו עקף אותם.

יום בזיון לצה"ל

הדרך הקצרה לחברון היתה **לכניחת נופש**, אך בכניסה לעיר התחדש המחוז.

המוני בריונים שבאו מקריית-אראר בע, וביניהם אליקים העצני, ניסו לחסום את דרכה של המכונית כדי לעשות בי שפטים. ררו עקף אותם והגיע למלון פארק. האיוור מסביבו נחסם מראש על-ידי צה"ל, אך משני צידי החסימה התקלו בריוני הגוש, ששאבו עידוד מן הלגיטימציה שנתנו נשיא-המדינה והמיוסד הפוליטי כולו, יום לפני-כן, לתנועת-התחיה. כנופיות של אנשי הגוש עברו בעיר, והתנהגו כה כבעלים.

האסיפה עצמה עברה בשקט, כאשר חיילים שמרו עליה מכל הצדדים. באיה הגיעו באיחור רב באוטובוסים, שהובלו בשבילים עוקפים כנגבים בלילה. בשעה שחנא סיניורה ומוצטפה נתשה, תות.

האספסוף שאג והניף אגרופים

ראשי-העיר המודה, דיברו על זכות ה' פלסטינים להגדרה עצמית ועל רצונם בחוץ, קטפו תותים והשתעמו.

אך כאשר הסתיים הכינוס, הסתבר שהאיוור נתון במצור. נתשה רצה להזמין כמה מבאיה-הכינוס, ואותי ביניהם, לספל קפה בביתו. אך כאשר פסעו ראשי-העיריה המודה, עמיתיו הערביים ואורחיו היהודיים לעבר קצה האיוור החסום, ראו מולם אספסוף שואג ומניף אגרופים ומוטות, וקבוצה קטנה של חיילים המגינה אל המחסום. הם היו במצור.

אותו הדבר קרה לבאיה-הכינוס, שרצו לחזור הביתה, צפונה. בקצה גבול-החסימה המתין המון של בריונים, כשמניו וגמרו עימו שלא להניח לבאיה העצרת לעבור.

היה צורך לארגן שיירה, כשמכוניות צבאיות בראש ומכוניות-מישטרה באמצע, כדי לאפשר לאנשי-השלום לעבור בשלום — וגם זה רק אחרי שה חיילים נאלצו להסתער על האספסוף כדי להסניס לשעה קלה. השילטון היה בידי כהנא ואנשי-הגוש, כחסות המושל הצבאי.

ברור כי במשך כל היום התעלם ה' ממשל המהכנופיות של פורקי-העול. אין ספק כי הרבר נבע מהחלטה מודעת ש"לא להתערב", שהתקבלה מבעוד יום. לא היה קושי לגייס המוני חיילים כדי להסתער בבוקר על בית-ספר ערבי, ולא חסרו חיילים לחברון כדי לחסום את איוור העצרת. אנשי גוש אמונים ותחיה בעיר זכו בהגנה מלאה ויעילה. הם ידעו שהם יכולים להתפרע בלי שהצבא והמישטרה יגעו בהם לרעה, איש מן המתפרעים היהודיים לא נעצר — אך עשרות תלמידים ערביים נעצרו בבוקר.

במשך שעה וחצי לא הגיעו חיילים, שוטרים ואנשי מישטרה-גבול למחסום שבו אירעו ההתפרעויות. לא נעשה דבר כדי להגן עליי במשך חצי שעה, כשעמדתי לבדי מול אספסוף-ליניץ', ו' לא היתה כל תכונה להגן על איש מן האורחים. חברי הכנסת הובאו אומנם לחוף-מיבטחים, בעזרתו האישית האי דיבה על אלוף-הפיקוד — בשעה שכמרחק 100 מטרים משם התפרע המון סכיני. ועל כך התנצל לאחר מכן אחד הקצינים, בשם אלוף-הפיקוד, ואני מודה לו על כך. אך זה לא היה עוור לו, אילו שכנתי באותה שעה כי בית-החולים).

היה זה יום של בזיון לצה"ל, ויום של בזיון לרמוקרטיה הישראלית. הוא ביי שר רעות לגבי העתיד להתרחש בארץ זו.